

1

O SENZAȚIE NELINIȘTITOARE

— **C**e crezi că se va întâmpla mai departe? întrebă Max.

Înfrigurată, Anna își ridică privirea din carte. Răsuflătorile sistemului de încălzire a mașinii erau din nou acoperite de nenumăratele genți și valize ale Profesorului, în vreme ce aerul din autoturism devenise insuportabil de rece. Geamurile de lângă cei doi copii erau complet aburite.

Max se aplecă înspre sora lui, adresându-i-se pe un ton scăzut, plin de mister:

— Vremea asta e un pic cam ciudată, nu crezi? întrebă el. De când am părăsit aeroportul, nu am văzut decât ceață, ceață și iar ceață. S-ar putea să fie din nou mâna vampirilor!

Fiecare silabă rostită de băiat era acompaniată de câte un norișor de abur lăptos.

Încruntându-se, Anna șterse geamul din dreptul ei cu palma.

— Nu prea cred, Max, răspunse ea. Cred că, pur și simplu, așa e Anglia.

O dimineată rece și cețoasă se înstăpânise peste acea zonă rurală a Angliei. Nori joși, compacți, se târau peste pajiștile verzi, înghițind mașina Profesorului în valuri succesive. Tufe dese mărgineau șoseaua și pe o parte și pe alta, înalte și impunătoare, etalând un frunziș plin de rouă. Annei începu să i se pară că, de fapt, călătoreau printr-un uriaș labirint vegetal.

Max se ghemui pe jumătatea lui de banchetă, privind încruntat geamul aburit al mașinii. Amintiri întunecate începură să i se deruleze prin minte: un urs flocos, un cuțit strălucitor și – mai cu seamă – o față răutăcioasă, cu trăsături contorsionate, având niște ochi albi, arzători. Pufnind nemulțumită, Anna închise cartea. Știa că nu va reuși s-o termine de citit în mașină. Oricât de mult s-ar fi străduit, nu putea să-și alunge din cap amintirile care o bântuiau neîncetat.

Iar amintirile acelea aveau colți.

Trecuse deja o lună de când Anna și Max se aventuraseră prin pădurile sălbatice ale Transilvaniei. Împreună cu prietena lor Isabella, copiii reușiseră să scoată la iveală mai multe secrete înfricoșătoare – inclusiv acela că vampirii sunt cât se poate de reali – și, de asemenea, extrem de letali. În plus, fuseseră preveniți că la fel de reali sunt și alți monștri magici, însă pericolul vampirilor fusese cel care bântuise cu precădere

imaginația lui Max în săptămânile care trecuseră din ziua în care fusese răpit de acel conte român însetat de sânge. Acum, băiatului ajunsese să-i fie teamă să iasă din casă ori de câte ori afară ploua – și căuta să se asigure întotdeauna că asupra lui se găsește cel puțin un cățel de usturoi. Anna nu se putuse obișnui cu mirosul acela înțepător care se degaja constant din buzunarele fratelui ei. Îl putea simți chiar și în clipa aceea, răspândindu-se prin aerul rece din mașină.

În pofida tuturor precauțiilor – sau poate tocmai din pricina acestora – cei doi frați nu zăriseră picior de vampir nici la ei acasă, nici pe strada pe care locuiau, nici la școală. Se vădise că noua lor menajeră nu era o vampiriță, nici învățătoarea lui Max, în pofida faptului că femeia se plângea tot mai des din pricina duhului degajat de hainele băiatului. Viața lor domestică era cât se poate de normală, exact așa cum fusese și mai înainte.

Anna își închise ochii. După înfrângerea vampirului, se simțise ușurată știind că acel monstru nu avea să-i mai deranjeze vreodată. Dar... nu fusese oare ceva extrem de palpitant să pătrundă în castelul năruit al contelui și să străbată pădurea aceea bătută de furtună călare pe un urs? Nu fusese ceva nemaipomenit de captivant faptul că găsisese un cuțit magic într-un han vechi și misterios – cuțitul pe care încă îl purta la cingătoare, pus bine în teaca lui originală? În toate cărțile despre Anglia pe care fata le citise până atunci scria că acesta

este un ținut plin de mistere: un loc în care tot felul de cluburi înființate de copii isteți declară război hoților și contrabandiștilor, urmărindu-i prin tuneluri ascunse și camere secrete. Probabil că și în această țară existau monștri. Acum că Anna se putea apăra cu pumnalul adus din Transilvania, oare greșea prea mult gândindu-se că nu ar fi ceva rău să întâlnească și în Anglia o creatură magică?

Deodată, ceva ateriză delicat pe umărul ei.

Fata deschise ochii. Pe umărul ei se afla ceva mort, având niște mădule albe, cadaverice, însă mișcătoare – asemănătoare unor picioare de păianjen. În momentul în care fata își privi umărul, acel ceva încetă să se mai miște, rămânând cu unul dintre degeto-picioarele acelea ridicat în aer, pregătit să facă ultimul pas până pe gâtul fetei.

— Max! țipă Anna cu voce ascuțită.

Dinspre scaunul șoferului se auzi un strigăt înfundat. Profesorul tresări, smucind involuntar volanul. Mașina viră într-o parte, îndreptându-se către gardul viu de pe marginea șoselei. Anna țipă din nou, văzând cum frunze și rămurele zgârie cu zgomot geamurile laterale ale mașinii. Cu o altă smucitură, Profesorul reuși să îndrepte mașina. Văzând că pericolul trecuse și automobilul era din nou în siguranță pe șosea, copiii răsuflară ușurați.

— Ce se petrece acolo, în spate? întrebă Profesorul supărat. Ce faceți voi este foarte periculos.

— Scuze, bâigui Anna. Max a fost de vină.

— Nu-i adevărat! protestă Max.

— Și eu am fost de vină, recunosc Anna cu jumătate de gură. Ți-am mai spus să ții *chestia aia* departe de mine.

— Doar știi că nu o pot controla, îi răspunse Max. Uneori pleacă de una singură la plimbare.

Anna își săgetă fratele cu privirea. Acum fusese obligată să-și amintească de singurul lucru cu adevărat cumplit care se petrecuse în timpul primei lor aventuri: moartea mâinii drepte a lui Max. Vampirul supsesse tot sângele, toată viața din degetele băiatului și, cu toate că între timp se scursese o lună încheiată, condiția băiatului nu se îmbunătățise. Pielea de pe falangele lui rămăsese zbârcită, iar palma avea o nuanță gri-alburie, punctată din loc în loc cu niște pete verzi înfiorătoare. De asemenea, Max pretindea că degetele vătămate se puteau mișca fără voia lui, însă Anna se cam îndoia de asta. Susținând că mâna lui se putea deplasa condusă de o magie proprie, Max avea acum o scuză perfectă să-și poată enerva sora fără să suporte niciun fel de consecințe.

— Îmi pare rău, spuse el. N-am vrut să te sperii.

Anna își dădu seama că rămăsese încruntată.

— E în regulă, spuse ea, relaxându-și trăsăturile feței. Încearcă, dacă poți, să nu mai faci asta.

— Ce să nu mai facă? întrebă Profesorul.

— Nimic, răspunse Anna, aplecându-se în față și încercând să schimbe subiectul. Suntem pe-aproape?

Ca de obicei, scaunul de lângă șofer era ocupat de un vraf înalt de hărți. Anna se bucură să constate că deasupra se afla o hartă rutieră nou-nouță, ținută deschisă cu ajutorul unei pietre ciudate, pe care Profesorul o găsisese într-una dintre expedițiile lui. Cercetând puțin mai bine harta cu privirea, Anna simți o strângere de inimă: aceasta era plină de șosele și autostrăzi, ducând în toate direcțiile. Se părea că și Profesorul trasase vreo două, cu propria mână. Anglia arăta asemenea unui adevărat labirint de drumuri.

— Da, aproape am ajuns, răspunse Profesorul mijindu-și ochii de cum un nor gros de ceață trecu prin dreptul parbrizului. Sau poate că am ajuns deja. E greu de spus.

— Am putea să ne oprim și să întrebăm pe cineva, sugeră Max.

— Nu te prosti, îl admonestă Profesorul. Nu există nici țipenie prin locurile astea.

Anna încercă să se uite la drum prin parbriz. Se părea că Profesorul avea dreptate.

Apoi, o siluetă se își printre vălătucii de ceață.

Profesorul puse o frână bruscă, făcându-i pe Anna și pe Max să simtă cum sunt opriți de centurile de siguranță să nu zboare în față. Anna văzu cum cartea îi cade din poală, rostogolindu-se lângă banchetă, cu paginile deschise. Silueta se apropie de mașină, ținând o mână întinsă în față și degetele strânse pumn. Anna și Max priviră îngroziți cum personajul

își ridică mâna și își apropie pumnul de geamul din dreptul Profesorului, începând să bată în portieră.

— Deschideți geamul, se auzi o voce înfundată.

— Nu îl asculta, tată! se grăbi Max să spună.

Profesorul înghiți în sec. Cu o mână tremurătoare, lăsă geamul în jos, icnind surprins când o pală răcoroasă, matinală, de vânt pătrunse în interiorul mașinii.

Un chip cu trăsături ascuțite îi cerceta cu privirea pe cei trei călători – chipul unei femei. Pielea acesteia era nefiresc de palidă, probabil din pricina frigului, iar părul ei negru ca pana corbului contrasta puternic cu ceața lăptoasă de afară. În mână, femeia ținea o cutie mare, de tablă.

— Bună dimineața, spuse ea. Ați venit să vă alăturați echipei de căutare?

— Poftim? întrebă Profesorul.

Femeia se încruntă.

— Aha, se dumiri ea brusc. Sunteți din afara localității, nu-i așa? Atunci, nu contează. Plătiți numai taxa de pod.

Profesorul clipi nedumerit, ținându-și gura întredeschisă. Femeia îi adresă o privire severă.

— Puțin mai în față se află un pod cu taxă de trecere, spuse ea. Trebuie să plătiți ca să traversați. Optzeci de penny pentru mașină.

Anna își desfăcu centura de siguranță, aplecându-se printre scaunele din față ale mașinii și scrutând prin parbriz drumul

cufundat în ceață. Nu reuși să zărească niciun pod. Cu siguranță, nici Profesorul nu se așteptase să întâlnească un pod prin locurile acelea. Își întinse distrat o mână către harta rutieră, luând-o de pe scaunul de lângă el și apropiindu-și-o de ochi.

— E cineva în spatele nostru, se auzi deodată vocea lui Max.

Anna își întoarse privirea. O altă mașină își făcuse apariția, înaintând încet prin ceață, farurile acesteia strălucind slab. Max se ghemui pe banchetă, de parcă i-ar fi fost teamă să fie zărit.

Femeia bătu, nervoasă, în geam:

— Optzeci de penny sau faceți cale întoarsă, spuse ea. Nu puteți bloca șoseaua în felul acesta.

Profesorul bâigui ceva nedeslușit, urmărind cu degetul pe hartă o linie trasată de el însuși, cu pix roșu. Femeia deschise din nou gura, pregătindu-se să spună ceva, însă Anna înșfăcă portmoneul Profesorului, desfăcându-i curelușele.

Portmoneul era plin de monede provenind din diverse țări. Unele dintre acestea păreau atât de vechi încât Anna se îndoia că s-ar mai afla în circulație sau că măcar ar fi putut fi recunoscute sub stratul de jeg negru-verzui depus pe ele. Simțind cum îi tremură degetele din pricina frigului, fata începu să scotocească prin portmoneu, extrăgând în cele din urmă două monede mari, argintii, pe care stăteau ștanțate cuvintele magice: CINCIZECI DE PENNY.

— Nu am să vă dau rest, spuse femeia imediat ce Anna îi dădu monedele.

— E în regulă, răspunse Anna. (Oricum, nu erau banii ei.) Dar ați putea, vă rugăm frumos, să ne spuneți unde ne aflăm?

— Știu eu unde ne aflăm, interveni Profesorul.

Nu rostise aceste cuvinte cu voce tare, așa că Anna le ignoră, continuând s-o privească, plină de speranță, pe femeia de afară. Aceasta își țuguie buzele, după care spuse:

— Dacă o veți lua la dreapta de cum veți trece podul, drumul vă va duce direct în oraș. Ar trebui să zăriți o mulțime de indicatoare rutiere și să întâlniți destui oameni care să vă îndrume către autostradă, dacă asta doriți.

Femeia făcu o pauză, după care continuă:

— Ați mai putea să urmați cotul râului, la stânga, însă acolo nu există nimic în afara Hotelului Barba Țapului.

În momentul în care femeia rostise numele hotelului, Annei i se păru că vocea acesteia devine puțin mai aspră. Profesorul, însă, nu părea să fi observat acest amănunt.

— Exact cum îmi imaginam și eu, spuse el lăsând harta rutieră din mână. La stânga, chiar după pod. Simplu.

— Mulțumim, i se adresă Anna femeii.

Aceasta clătină din cap. Pentru o clipă, păru că ar mai fi vrut să adauge ceva, însă Profesorul începuse deja să ridice geamul portierei. Imediat ce mașina demară, Anna auzi un clinchet îndepărtat, produs cel mai probabil de cele două monede aruncate în cutia de tablă.

— Ce doamnă amabilă, remarcă Profesorul.

Mașina continuă să înainteze. Gardurile vii aflate de o parte și de alta a drumului începură să se rărească, pe măsură ce alte contururi își făceau apariția prin ceață: o construcție veche, din piatră, nu mai mare decât o stație de autobuz, urmată de un indicator mic pe care scria PUNCT COLECTARE TAXĂ POD și, în sfârșit, de podul căutat. Anna își întinse gâtul, sperând să vadă apa curgând sub ei, însă ceața coborâse până la suprafața acesteia. Tot ce putea vedea era o albeață care învăluia totul.

Profesorul viră la stânga.

— *Echipă de căutare?* Oare ce a vrut femeia să spună cu asta? întrebă Max.

Anna dădu să răspundă, însă chiar în clipa aceea sunetul puternic al unei sirene se făcu auzit de undeva din spatele mașinii. Copiii se întoarseră pe banchetă chiar la timp cât să poată zări o mașină care-i depășea în mare viteză și având, într-adevăr, montate pe capotă, lumini de urgență, roș-albastre. Anna apucă să citească pe portieră cuvântul POLIȚIA, înainte ca mașina să se facă nevăzută după prima cotitură.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Profesorul. Sper că nu e nimeni rănit.

Anna se ghemui, încruntată, pe banchetă. Oare ce căuta poliția prin pustietatea aceea? Și ce voise să le spună femeia care colecta taxa de pod? Și, dacă în zonă se formase o echipă de căutare – ce anume căuta aceasta?

Mașina încetini, pentru că, prin ceață, începuseră să se distingă contururile unei clădiri înalte, cu ziduri strâmbе. Anna

simți un fior rece străbătându-i șira spinării. Simți nevoia să-l roage pe Profesor să nu oprească mașina – să facă mai bine cale întoarsă, să traverseze podul în sens opus și să nu se mai oprească până la aeroport. Max se întoarse către ea, privind-o cu ochi mari. Anna își dădea seama că și el trăia aceleași simțăminte.

— Ăsta pare să fie locul pe care îl căutam, spuse Profesorul vesel. Va trebui să mă duc să fac rezervarea. Voi doi rămâneți aici pentru câteva momente – și nu care cumva să faceți vreo trăsnaie!

Înainte ca Anna și Max să apuce să-i răspundă, Profesorul ieși din mașină, trântind portiera după el și făcându-se nevăzut în ceață.

— Femeia aceea a încercat să ne avertizeze să nu venim aici, spuse Anna. Se vedea pe fața ei.

Max aruncă o privire pe geam, trăgând nervos de șireturile propriului hanorac.

— Dacă tata va păți ceva?

Cei doi copii rămaseră o vreme tăcuți. Trâmbe albe de ceață își târau degetele fantomatice peste geamurile mașinii, lăsând în urmă o spuză umedă. Anna și Max începură să tremure.

Apoi – BANG! – ceva se izbi cu putere de una dintre laturile mașinii.